

Arrest

nr. 233 843 van 10 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. HALABI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming op 17 oktober 2017.

1.2. Op 28 augustus 2018 wordt zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 23 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus die vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 12 februari 2019.

1.4. Op 20 mei 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit, en u bent geboren in de stad Caracas op 12 juni 1989. U bent een getuige van Jehova. U woonde uw hele leven in de stad Caracas. Uw moeder stierf zes dagen na uw geboorte, en u werd opgevoed door uw vader, en uw kindermeisje (nana de crianza). Sinds uw kindertijd woonde u in de wijk Fuerzas Armadas. Op latere leeftijd verhuisde u een aantal maal, maar sinds het jaar 2011 woonde u opnieuw bij uw vader, en stiefmoeder, in de wijk Colegio di Ingeniero, in de stad Caracas. U haalt aan dat uw vader een zeer slechte gezondheid heeft. Uw stiefmoeder verblijft vooral in de Amerikaanse stad Dallas, bij haar zoon, die de Amerikaanse nationaliteit heeft. U heeft zo goed als geen contact meer met uw broers of zussen. U werkte als tolk gebarentaal in de Centrale Universiteit van Venezuela, en u deed aan dezelfde universiteit ook een opleiding als tolk. U bekostigde die studie door het uitvoeren van andere jobs, zoals een job bij de administratie van een telecombedrijf, en een job bij de alarmcentrale.

In het jaar 2015, kreeg u de kans om met een visum te studeren in Frankrijk, en u slaagde erin een Frans studentenvisum te bemachtigen dat geldig was van 28 januari 2016 tot 28 november 2016. Het visum werd u voor een langere periode uitgereikt, zodat u het in Frankrijk kon vernieuwen. U wilde niet meer naar Venezuela terugkeren. U verliet Venezuela een eerste keer op 26 december 2015, en u reisde naar de stad San Domingo, in de Dominicaanse Republiek, omdat u dollars nodig had. U had immers medische kosten, en u moest ook de kosten voor uw Frans visum betalen. Op 30 december 2015 reisde u terug naar Venezuela. Enkele dagen voor uw tweede vertrek uit Venezuela – in het jaar 2016 – was u samen met een vriendin op weg naar een andere vriendin die het land zou verlaten. Men wilde haar vertrek vieren. U heeft een officiële taxi gebeld. De taxichauffeur vroeg jullie echter meer geld voor de rit dan nodig was. U werd bang, en u slaagde er uiteindelijk in om de taxi te verlaten en weg te lopen, maar u vergat uw telefoon in de taxi. U stelde uw vader hiervan op de hoogte. Gezien er veel belangrijke documenten, en documenten in verband met uw reis, op uw telefoon waren opgeslagen, wilde u uw telefoon terugkrijgen. Met behulp van een vriend, genaamd A., die journalist is, kon u de naam van de taxichauffeur bemachtigen. Uw vader contacteerde het taxibedrijf, en kwam uiteindelijk in contact met de taxichauffeur in kwestie. Deze dreigde er echter mee u te ontvoeren wanneer u zou aandringen om de telefoon terug te geven, of over hem zou klagen. Hij maakte duidelijke dat hij wist waar u woonde. Andres kreeg eveneens bedreigingen van de taxichauffeur, en hij kwam te weten dat deze taxichauffeur banden zou hebben met de colectivo's. Zijn familie had reeds eerder problemen met hen gehad, en hij werd met de dood bedreigd. A. dook onder bij zijn moeder, en reisde uiteindelijk naar Argentinië. Ook uw stiefmoeder werd het slachtoffer van geweld, haar auto werd gestolen, en men wilde jullie appartement overnemen. Uw stiefmoeder kon dit uiteindelijk verhinderen vanwege haar medische situatie. Door hetgeen u, uw vriend en uw familie hadden meegemaakt, leefde u continu in angst, en u was bang om te worden ontvoerd. U haalt ook aan dat uw angst steeds groter werd door hetgeen in uw omgeving gebeurde, en dat u persoonlijk door die gebeurtenissen werd geraakt. Zo werden uw burens meermaals overvallen, werd een in stukken gehakt lichaam gevonden in de buurt van uw grootmoeders huis, moest u urenlang aanschuiven voor medicijnen en voedsel, met het risico om daarna te worden beroofd, en werd u ook zelf verplicht om uw bezittingen af te geven tijdens een religieuze meeting. Verder, haalt u ook aan dat u slechts één nier heeft, en dat u bang bent voor het gebrek aan medische verzorging in Venezuela, mochten er eventueel complicaties daaromtrent optreden.

U verliet Venezuela op 29 april 2016, naar de stad San Domingo, in de Dominicaanse Republiek. U verbleef er bij een vriendin en mede-getuige van Jehova, genaamd O. R. R. U wilde in de Dominicaanse Republiek geld afhalen, om uw reis naar Frankrijk te financieren, en daarna doorreizen. Uw bankrekening werd echter geblokkeerd door de Venezolaanse overheid, en u werd gedwongen om langer in San Domingo te blijven, en er te werken. Met behulp van uw vriendin, vond u een job bij de administratie van een supermarktketen. Uiteindelijk leende uw vriendin O. het overige geld. U vond een goedkope vlucht naar België, en u reisde op 17 september 2017. U besliste niet verder te reizen naar Frankrijk omdat uw sociaal assistent u had aangeraden in België te blijven.

U vroeg internationale bescherming aan in België, op 17 oktober 2017. Op 23 oktober 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien werd

geoordeeld dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Venezuela, vreemd is aan de Conventie van Genève. U diende op 24 november 2017 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde deze beslissing van het CGVS, in haar arrest van 12 februari 2019. De RvV stelde vast dat de landeninformatie waarop de beslissing van het CGVS gebaseerd was, niet voldoende actueel was, waardoor de Raad niet in staat was uw relaas en eventuele nood aan bescherming te beoordelen. Op heden, werd de landeninformatie over Venezuela geüpdatet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, kan immers worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Venezuela, vreemd is aan de Conventie van Genève, en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van vluchteling. U bleek immers vooral de algemene situatie in uw land van herkomst te zijn ontvlucht, en kunt geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maken. Zo verklaarde u uw telefoon te zijn vergeten in een taxi, wanneer u op weg was naar een vriendin (zie notities CGVS, p.14). De taxichauffeur had meer geld van u gevraagd dan verwacht, bedreigde u, en u kon uiteindelijk aan hem ontsnappen. Met behulp van een vriend, genaamd A., kon uw vader de taxichauffeur bereiken met het oog op het terugkrijgen van uw telefoon. De chauffeur weigerde echter en dreigde u te ontvoeren, mocht u over hem klagen, of verder aandringen om de telefoon terug te geven (zie notities CGVS, p.15). U hoorde van uw vriend A. dat deze taxichauffeur banden zou hebben met collectivo's, hetgeen uw angst voor hem [de taxichauffeur] vergrootte. A. kreeg uiteindelijk ook problemen met deze taxichauffeur, en hij verliet Venezuela. U voegde eraan toe dat ook uw stiefmoeder overvallen werd, en dat men had geprobeerd om uw appartement over te nemen, maar dat uw stiefmoeder dit kon verhinderen (zie notities CGVS, p.15). Verder weidde u uit over de algemene situatie in Venezuela, en gebeurtenissen die aan anderen zijn voorgevallen. Zo werden uw burens overvallen (zie notities CGVS, p.12), stelde u dat de collectivo's banden hebben met de overheid, maar in feite criminelen zijn die de inwoners overvallen (zie notities CGVS, p.15), werd een vriend van u vermoord met een mes, en werd een buurvrouw van uw grootmoeder vermoord teruggevonden (zie notities CGVS, p.16). U voegde eraan toe bestolen te zijn geweest bij een religieuze bijeenkomst van de Jehova-getuigen, en dat u het risico loopt om bestolen te worden wanneer u urenlang in wachtrijen moet staan. U zei dat er zeer veel redenen zijn om dewelke u Venezuela wilde verlaten, zoals de onveiligheid en de honger, de vele protesten die u angst inboezemden, en de ontvoeringen die plaatsvinden. Gevraagd of nog enige **persoonlijke feiten** heeft meegemaakt, antwoordde u dat alles wat u heeft verteld u geraakt heeft, maar dat het belangrijkste de bedreigingen waren van die man [de taxichauffeur], de manier waarop u moest leven in uw wijk, en de onveiligheid (zie notities CGVS, p.16). U zei zich eveneens oncomfortabel en onveilig te hebben gevoeld op de luchthaven, en dat u bang bent om terug te keren naar Venezuela. Ten slotte, verklaarde u dat u in Venezuela vooral in angst leefde, en bang was om uw familieleden te zien sterven aan honger, of in de handen van criminelen (zie notities CGVS, p.14). **Er dient echter opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Venezuela, niet gelinkt is aan één van de criteria van de Conventie van Genève, ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groepen, of politieke overtuiging.** Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakt u immers gewag van herhaaldelijke, naar u persoonlijk gerichte, bedreigingen, en u stelde enkel dat men dreigde u te ontvoeren wanneer u de taxichauffeur die uw telefoon stal zou aanklagen (zie notities CGVS, p.14). Hetgeen u geenszins heeft gedaan. U stelde immers de politie niet te hebben gewaarschuwd, omdat zij medeplichtig zijn aan de situatie [in Venezuela], en zij de mensen bestelen, zelfs al zijn ze in uniform (zie notities CGVS, p.17). Ten slotte, dient opgemerkt dat u heeft vermeld dat u altijd al Venezuela had willen verlaten, om in het buitenland te studeren (zie notities CGVS, p.14). De feiten die zich in Venezuela hebben voorgedaan, namelijk het stelen van uw telefoon

en de daaropvolgende gebeurtenissen, deden zich dan ook voor nadat u reeds had beslist het land te verlaten, en uw procedure voor het verkrijgen van een Frans studentenvisum reeds was ingezet. U stelde dan ook zelf dat het voor u belangrijk was uw telefoon terug te krijgen vanwege verschillende reisdocumenten die op de telefoon waren opgeslagen.

Het voorgaande leidt bijgevolg tot de vaststelling dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst vreemd is aan de Conventie van Genève en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Ten slotte, haalde u eveneens aan medische problemen te hebben ondervonden in uw land van herkomst. Ten eerste, stelde u psychologische problemen (zie notities CGVS, p.14) en zenuwproblemen (zie notities CGVS, p.16) te hebben ondervonden in uw land van herkomst, vanwege de continue staat van angst waarin u verkeerde. De problemen hebben geleid tot de gynaecologische aandoening endometriosis (zie notities CGVS, p.16). Ten tweede, gaf u aan slechts over één nier te beschikken. U verklaarde geen hulp te kunnen krijgen in Venezuela bij eventuele complicaties betreffende uw conditie, omdat veel instrumenten, en ook de nierdialyses, er geïnfecteerd zijn (zie notities CGVS, p.16). In de mate dat u verwijst naar deze medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot **machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.** Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de

bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u in uw verzoekschrift verwijst naar informatie van UNHCR van maart 2018, en meer bepaald de "Guidance note on the outflow of Venezuelans", kan vooreerst worden opgemerkt dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van bescherming te bieden. In dit rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure, zodat personen die een nood aan bescherming hebben als zodanig herkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder verklaart UNHCR dat het maatregelen die een versnelde of vereenvoudigde toepassing van de Vluchtelingenconventie mogelijk maken, steunt.

In casu heeft u toegang gehad tot de asielprocedure en geniet u in dat kader opvang. Daarnaast werd uw verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na een uiteenzetting over het profiel van verzoekster die als gedeeltelijke uitleg kunnen dienen voor de kwetsbaarheid van verzoekster stelt verzoekster dat het reeds op basis van deze feiten *"rechts onmogelijk is om verzoekster terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging; vormen voor een aantal fundamentele rechten van deze jonge vrouw"*.

Met betrekking tot de asielmotieven van verzoekster stelt zij te hebben aangevoerd bedreigingen te hebben ontvangen door een taxichauffeur, potentieel lid van een gewapende groep, genaamd colectivo's. Zij stelt dat niet betwist wordt dat verzoekster al jaren uit Venezuela wou vertrekken om zich psychologisch, professioneel en educatief te verbeteren.

Zij benadrukt evenwel dat “zij dit met haar eigen middelen wou verwezenlijken, op haar eigen houtje. In het gehoor verklaart zij duidelijk initieel GEEN beroep te willen doen op een asielaanvraag of dergelijke procedures. Het is pas wanneer zij het incident met de taxichauffeur heeft beleefd dat zij genoodzaakt werd een asielaanvraag in te dienen. Dit gegeven versterkt de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekster. Het feit dat zij meermaals tijdens het interview de nadruk legt op haar constante angst bevestigt dit. Zij vermeldt haar gezondheidsproblemen als gevolgen van haar constante angst en niet als basis van haar asielaanvraag .”

Zij stelt dat het incident met de taxichauffeur niet het eerste probleem is dat verzoekster meemaakt met de collectivo's of andere gewapende groepen en dat haar familieleden al leden onder de constante bedreiging van dit soort groepen en stelt dat zij na het gehoor bij het CGVS aan haar raadsman het volgende heeft verteld: “Enkele dagen voordat ik naar Santo Domingo terugkeerde, heb ik mijn huis moeten verlaten omdat één van de mannen van deze collectieve groep misbruik heeftgemaakt van de ziekte van mijn stiefmoeder, zij is bipolair en heeft seniele dementie en hij heeft haar op een kritiek moment kunnen verleiden. Met als gevolg dat hij twee van haar voertuigen heeft gestolen. Hij is tweemaal naar haar appartement teruggekeerd om me te bedreigen dat hij bij haar zou blijven. Hij wilde dat ik weg zou gaan, anders zou hij me leed aandoen indien ik bij mijn stiefmoeder zou blijven inwonen. Mijn vader en ik moesten vluchten... bovendien was ik doodsbang van de gewapende bendes die in de buurt van mijn huis monden... mijn vrienden moesten hun geld geven om ons te laten doorgaan en telkens dienden m ons voor hen te verbergen. ”

Ze stelt verder dat het gevaar nog actueel is : “Mijn vader is één of twee jaren in dat huis blijven wonen, zodat zij buiten gevaar was. Later is de man van deze collectieve groep, die mijn stiefmoeder had bestolen en haar verder niet meer heeft bezocht, toch nog teruggekomen, hij heeft een hoge som geld van haar gestolen en hij heeft de twee auto's van mijn stiefmoeder meegenomen en hij is daarna verdwenen. Mijn stiefmoeder heeft deze diefstal nooit aangegeven uit angst en is ze verder zonder deze twee voertuigen alleen achtergebleven. ..enkel de documenten van deze voertuigen bezit ze nog, ze is naar Dallas Texas gegaan en ze woont nu sinds enkele jaren samen met haar zoon in de U.S.A.” en dat “Er dient eveneens te worden benadrukt dat sinds het CGVS-verhoor de moeder van verzoekster overleden is door de zeer slechte algemene situatie in Venezuela. Daarnaast kreeg de vriend van verzoekster, Andres, doodsbang bedreigingen via Twitter en zijn oom werd vermoord. Bijgevolg is haar vrees vandaag de dag nog steeds pertinent”.

Zij stelt verder dat het niet indienen van een klacht de ernst van de claim niet vermindert en dat de tegenpartij weet dat “in sommige gevallen de bescherming van de eigen autoriteiten inroepen onmogelijk is en kan het indienen of niet van een klacht dus niet als argument of meting gebruiken in een asioldossier. Vreemd genoeg worden er slechts 3 à 4 pagina's van het gehoorverslag toegewijd aan de behandeling van het asielrelaas van verzoekster (p. 14-17 gehoor). Bovendien worden er slechts 5 rechtstreekse vragen gesteld over het incident met de taxichauffeur. Het is duidelijk dat op die manier onmogelijk kan gesteld worden dat tegenpartij een diepgaande analyse gevergd heeft betreffende de asiëknatieven van verzoekster, zoals zij nochtans geacht wordt te doen krachtens haar onderzoeksplicht. De vrees ten aanzien van de collectivo's, veroorzaakt door het incident met de taxichauffeur, werd niet ernstig onderzocht door het CGVS en de kern van het relaas van verzoekster naast zich heeft gelegd. Er dient te worden benadrukt dat de COI Focus, die in huidige bestreden beslissing wordt neergelegd door verwerende partij, zelf gewag maakt van de collectivo's, hun bestaan, hun werking en hun potentieel bedreigende acties (p. 9-10). Men blijft in het ongewisse hoe verwerende partij dan nog het gevaar aangevoerd door verzoekende partij ten gevolge van een rechtstreekse bedreiging van deze gewapende groepering, kan relativeren. Vervolgens gaat tegenpartij eraan voorbij de religie van verzoekster in acht te nemen. Als getuige van Jehova loopt zij het risico ondergeschikt te worden aan een groter gevaar: <https://tv.iw.Org/#nl/mediaitems/pub-iwb> 201811 9 VIDEO; <https://tv.iw.Org/#en/mediaitems/Rep0rts/pub-iwb> 201811 12 VIDEO; <https://tv.iw.Org/#nl/mediaitems/pub-iwbrd> 201505 10 VIDEO; <https://www.iw.org/fmder?wtlocale=:0&docid=702017146&srcid=share>.”

Tenslotte besluit verzoekster dit onderdeel door te stellen dat indien er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel en verwijst naar VBC dd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008; punt 203 van de UNHCR gids en RVV n° 891 dd. 2 oktober 2008.

Wat betreft de subsidiaire bescherming krachtens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat zij van mening is dat *"Venezuela zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat gezien de bedreigingen van de colectivo's, haar aanwezigheid op het grondgebied van Venezuela een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit. Het is in casu van belang de exacte reikwijdte van de gebruikte wettelijke begrippen opnieuw te situeren, rekening houdend met de controverse over de algemene situatie in Venezuela"*.

Met betrekking tot het begrip gewapend conflict wijst zij op het arrest 30/01/2014 *"Aboubacar Diakité tegen CGVS"* en stelt dat bijgevolg de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen omvat en dat de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot *"gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling"* maar dat verweerder het bestaan van een gewapend conflict in Venezuela in vraag stelt.

Met betrekking tot het begrip willekeurig geweld stelt zij dat actueel in Venezuela een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid van verzoekster in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor haar leven of persoon. Met verwijzing naar het arrest *"Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie"* van 17/02/2009 en het arrest *Sufi and Elmi v UK* van het EHRM van 28/06/2001 stelt zij dat *"Hoewel het begrip 'willekeurig geweld', dat wordt gebruikt in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip 'algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens', zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant. Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst. »*

Vervolgens stelt verzoekster dat de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat de graad van geweld in Venezuela niet genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen en *"baseert zich hiervoor op de 'COI Focus Venezuela'". In vorige bestreden beslissing, die reeds aangevochten en vernietigd werd door Uw Raad werd een COI Focus gebruikt van 20 april 2018. Deze werd als onvoldoende actueel beschouwd door Uw Raad. Inderdaad, dit document baseerde zich grotendeels op informatie van het jaar 2017. Huidige bestreden beslissing baseert zich op een update van de COI Focus daterend van 4 april 2019. Niettemin blijkt nog steeds uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is (zie verder). Sinds 2013, na de dood van de emblematische président Hugo Chavez, wordt Venezuela meer en meer geteisterd door grote binnenlandse moeilijkheden. De olieprijsen zijn sindsdien fors gedaald en hoewel de regionale en mondiale interesse in Venezolaanse binnenlandse zaken is toegenomen, is de externe financiële steun, met name uit Argentinië en Brazilië, sterk gedaald. Président Maduro volgt de autoritaire politieke lijn van zijn voorganger en weigert elke politieke oppositie. Zijn land wordt echter al enkele jaren geplaagd door een grote economische crisis : « Hyperinflation has compounded the scarcity of food and medicines. Epidemics of preventable diseases and a child malnutrition crisis are increasingly deadly. Violent crime has spiked". (Vrije vertaling : Hyperinflatie heeft de schaarste aan voedsel en medicijnen verergerd. Epidemieën van te voorkomen ziektes en een ondervoedingscrisis van kinderen worden steeds dodelijker. Gewelddadige misdaad is sterk toegenomen). Sinds januari 2016 verkeert het land in een noodtoestand. »*

Zij stelt vooreerst dat in 2017 Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld had, dat de situatie niet meer veilig is in Venezuela nu er wetteloosheid heest en dat verzoekster in haar thuisland wordt blootgesteld aan vervolging en niet wordt beschermd door de overheid tegen gericht geweld van de colectivo's. *"Bovendien loopt verzoekster, in het geval zij moet terugkeren naar Venezuela, risico op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. Rapporten over Venezuela zijn bijzonder verontrustend. Hieronder licht verzoekster de situatie toe. De ernst van de algemene situatie wordt duidelijk omschreven in een recent rapport van Britse overheid. In eerste instantie is er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers »*. Zij verwijst hiervoor naar een rapport van Brookings Institute, *"Venezuela: a path out of crisis"* van april 2017, een artikel van Figaro van 15 maart 2017, een paragraaf uit *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human*

Verder stelt verzoekster dat het rapport *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018 het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten het heeft over de *"instorting van de gezondheidszorg"*, wat ook bevestigd wordt door een artikel in The Lancet (The collapse of the Venezuelan health system, 7 april 2018, vol. 391, p. 1331). Zij wijst er ook op dat de *"COI Focus Venezuela; situation sécuritaire"* van 20 april 2018 hierover duidelijk was op pagina 40 en merkt op dat *"De nieuwe COI Focus waarop huidige bestreden beslissing gebaseerd is, behandelt het onderwerp niet. Men dient dus desbetreffende tot vorige COI Focus te verwijzen. Sinds 2016 is de situatie allicht enkel nog verslechterd. Hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid. De afwezigheid van overheidsdata (sinds 2016) in deze context kan evenmin bemoedigend worden genoemd."* Verder stelt verzoekster met verwijzing naar het hoger geciteerde rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten (p. 44) dat de ineenstorting van de gezondheidszorg ook bijzondere implicaties heeft voor (jonge vrouwen).

Verder stelt verzoekster dat er ook ernstige voedseltekorten zijn in Venezuela en citeert hiervoor het hoger vermelde rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten (p. 47), de COI Focus Vénézuëla van april 2018 (p. 34) en stelt met verwijzing naar rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten (p. 49) dat het voedseltekort een bijzondere impact heeft op (jonge) vrouwen, dat het onbestraft geweld tegen jonge vrouwen een groeiend probleem is en dat ook de scholingsgraad achteruit loopt door de voedselcrisis (COI Focus april 2018, p. 40). Zij merkt op dat de nieuwe COI Focus waarop de bestreden beslissing gebaseerd is dit onderwerp niet behandelt en men dus naar de vorige COI Focus dient te verwijzen. Zij stelt vervolgens dat alle voorgaande elementen terug te vinden zijn op de website van het Ministerie van Buitenlandse zaken en citeert vervolgens het reisadvies voor Venezuela van 10 oktober 2018 en stelt, met verwijzing naar een artikel in Knack van 29 augustus 2018 getiteld *"Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe"* dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een *"land dat ineenstort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap"*.

Zij stelt dat als gevolg hiervan veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten (p. 5) en dat UNHCR in maart 2018 heeft meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen en citeert vervolgens paragrafen 1 tot en met 3 van UNHCR, *"Guidance note on the outflow of Venezuelans"*, maart 2018. Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat Venezuela momenteel geen land is waar een jonge vrouw naar terug kan worden gestuurd en dat door anders te oordelen de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Zij stelt dat uit het de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing elementaire behoeften vermeldt als af te wegen elementen, maar *"vervolgens oordeelt de CGVS volkomen in strijd met de objectieve bevindingen m.b.t. Venezuela"*.

In een onderdeel getiteld *"het gewelddadig klimaat"* stelt verzoekster dat het geweld in Venezuela zeer onrustwekkend is en dat *"als we de situatie van verzoekster in rekening brengen - jong, vrouwelijk, - kan men er onmogelijk toe besluiten dat zij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling. Daarenboven werd zij bedreigd door de in Venezuela zeer aanwezige georganiseerde misdaad. In Venezuela loopt verzoekster ook het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het land kampt met extreem hoge moordcijfers. Ook het risico op kidnapping door georganiseerde misdaad is aanzienlijk"* (met verwijzing naar United States Department of State, *"Venezuela 2018 Crime & Safety Report"*, gepubliceerd op 4 februari 2018). Verder stelt zij dat de *"bestreden beslissing, die stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, dat "er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, is dan ook ondeugdelijk gemotiveerd. De COI-Focus van 2019 maakt gewag van de huidige politieke crisis die in februari en maart 2019 bijzonder geëvolueerd is, in de negatieve zin. Zij stelt dat de bestreden beslissing lijkt te stellen dat er geen sprake is van willekeurig geweld, maar enkel geïsoleerd geweld maar dat de geüpdatete COI Focus nochtans veel verwijzingen maakt naar willekeurig geweld en citeert:

“En marge de deux opérations de répression menées en 2014 et en 2017, HRW dénonce le fait que des membres des forces de sécurité ont tiré sur des manifestants à bout portant avec des munitions anti-émeutes, ont battu brutalement des personnes qui n'opposaient aucune résistance et ont organisé des rafles violentes dans des immeubles d'habitation (p. 9). 'L'organisation vénézuélienne Foro Pénal, citée par AI, rapporte que 137 mineurs ont été arrêtés à travers le pays entre le 21 et le 31 janvier 2019. Amnesty International a réuni des informations sur la détention arbitraire de certains d'entre eux, parmi lesquels des mineurs qui avaient « simplement regardé [une manifestation dans la ville de San Felipe, le 23 janvier 2019] en se tenant tout près » (p. 16). Zij stelt dat het patroon is inderdaad steeds hetzelfde : de autoriteiten geven blijk van geïmagineerd geweld ten opzichte van politieke opposanten maar handelen in de praktijk met willekeurig geweld tegen alle burgers met als excuus dat zij een band hebben met de manifestaties, ook al is dat niet zo en vervolgt: “Bijgevolg is de constatactie van de COI-Focus op p. 19 fors te relativiseren: L'impunité suite aux violations des droits humains est généralisée. Il est notamment question d'exécutions extrajudiciaires, d'arrestations arbitraires, de mauvaises conditions de détention et de discrimination envers des personnes perçues comme étant des opposants. Les cibles principales des violations des droits humains sont les opposants, les manifestants, des passants lors de manifestations, des membres de la famille de personnes ayant un lien avec les protestations de janvier 2019, les défenseurs des droits humains et enfin les professionnels des médias. De COI Focus stelt verder vast dat het algemeen gewelddadig klimaat in Venezuela een verontrustend niveau bereikt en nog steeds het hoogste van Zuid-Amerika bedraagt: Le dernier rapport annuel de l'OW publié en décembre 2018 révèle un taux d'homicides de 81.4/100.000, ce qui place le Venezuela en tête des pays les plus violents d'Amérique latine. Ce taux est le double de celui qui était anticipé pour le Honduras et excède aussi celui qui était attendu pour le Salvador. L'OW attribue ces violences à la criminalité et à la résistance à l'autorité (exécutions extrajudiciaires). L'observatoire ne précise pas de quelles violences il s'agit lorsqu'il en détaille la répartition géographique. Het is zelfs zo dat : Le rapport conclut à une généralisation à tout le pays de la violence. Alors qu'auparavant, elle était concentrée dans les grandes villes, elle s'est à présent répandue dans des villes à taille petite et moyenne et frappe désormais aussi les populations rurales. En effet, un nouveau type de bandes de délinquants a émergé à la campagne et dans un contexte de crise économique, de manque d'argent liquide et de raréfaction de la nourriture, la production agro-alimentaire s'est convertie en un nouveau butin. De COI-Focus verklaart eveneens dat de schendingen van de mensenrechten waarvoor de Staat (leger, politie,...) verantwoordelijk is en onbestraft blijft nog steeds stijgt (p. 19). »

In haar conclusie stelt verzoekster dat de tegenpartij “duidelijk een verkeerde beoordeling maakt van de socio-economische situatie in Venezuela gezien, onder andere, de bovenstaande informatie uit bronnen die zonder uitzondering wijzen op een dramatische situatie in het land van herkomst (punt 1). Bovendien is de bestreden beslissing absoluut niet in overeenstemming met het document dat de tegenpartij zelf in het administratieve dossier neerlegt (COI Focus - Venezuela - Situation sécuritaire - 20.04.2018) en op basis waarvan de beslissing genomen had moeten worden. Zo leest men onder meer in de COI-Focus (p. 34) : “Faute de chiffres officiels, il est difficile de mesurer l'ampleur de la crise alimentaire qui consiste en la rareté de la nourriture et son prix prohibitif. D'après une enquête du New York Times, dans une tentative de minimiser la gravité de la crise, le gouvernement vénézuélien n'émet quasi plus de statistiques liées à la santé. [...]. D'après notamment l'enquête ENCOVI 2017, 80% des foyers présentent une insécurité alimentaire. L'année 2017 a vu une forte augmentation du nombre de cas de malnutrition. La pénurie alimentaire au Venezuela s'est accrue au cours des derniers mois. D'après certains, même dans les poubelles, il n'y a plus rien à manger» (wij onderlijnen). Men leest ook in het rapport dat deze voedselschaarste een impact heeft op alle Venezolanen (p. 35) en dat de Venezolanen 93% van hun salaris besteden aan voedsel (p. 36). Het rapport stelt bijvoorbeeld ook (p. 38) dat : “Le Centro de documentacion y análisis para los trabajadores (CENDA) suit l'évolution du prix du panier de base mensuel incluant notamment les services publics de base (gaz eau, électricité, propreté, téléphone, transports en commun) pour une famille constituée de 5 personnes dont deux adultes bénéficiant du salaire minimum. D'après ses observations, le coût de ce panier représente en mars 2018 l'équivalent de 58 salaires minimaux ».

Ze argumenteert verder dat de huidige situatie het gevolg is van het handelen en de nalatigheid van de Venezolaanse overheid en dat men leest in het CEDOCA-rapport dat veel Venezolanen de overheid verantwoordelijk houden voor de huidige situatie (p. 37).

Men leest in het rapport ook: “D'après les officiels vénézuéliens, la situation économique est causée par une guerre économique ourdie par les Etats-Unis. Toutefois, d'autres sources indiquent la responsabilité du gouvernement Interrogé quant à la part de responsabilité du gouvernement dans le déclenchement de la crise, l'analyste senior du projet A.ndes de l'ICG, Philip Gunson, répond le 20 février 2018 par courrier électronique : « This is a wholly 'man-made' crisis and the government bears almost all the

responsability in that its misguided policies, corruption and undemocratic behaviour is at the root of it». Quant au rôle actuel joué par le gouvernement dans la résolution de la crise, il précise dans le même courrier : « The government has declared that it intends to continue with the same policies that caused the crisis. And it refuses to hold free and fair elections that would allow voters to decide whether they agree with that » (wij onderlijnen). Verzoekster acht dus dat de situatie in Venezuela weldegelijk een situatie is met ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsactoren en die gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de kwetsbaarheid van verzoekster voor slechte behandelingen evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken. Wat betreft de bewering van het CGVS volgens dewelke "hetgegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op %eer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus" niet rechtvaardigt, moet aangeduid worden dat de UNHCR zelf acht dat de Venezolanen een beschermingsstatus behoeven (zie supra), onder meer onder de internationale mensenrechtenwetgeving waarvan artikel 48/4, §2, b) een overschrijving is in de Belgische wetgeving".

Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet acht verzoekster de bestreden beslissing absoluut niet in overeenstemming met de algemene informatie over de veiligheidssituatie in Venezuela en met de COI Focus – Venezuela – Situation sécuritaire van 20 april 2018 die door verwerende partij zelf werd neergelegd en citeert "Le risque de guerre civile ne peut être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en « guerre politique » » (p. 8). « La détérioration de l'économie s'est accompagnée en 2017 d'un accroissement de la violence. Celle-ci risque de s'intensifier dans un scénario où l'Etat n'est pas capable de contenir les agissements de groupes armés parastataux, qu'ils soient opposants ou rebelles, criminels, « parapoliciers » ou paramilitaires. En effet, la violence est exercée par les forces armées, la police, le service des renseignements, les colectivos chavistas, les megabandas, la resistencia, les bacrim et les guérillas » (p. 14).

Zij stelt dat "de veiligheidssituatie in Venezuela dus heel zorgwekkend. Venezuela is momenteel één van de meest gevaarlijke plaatsen ter wereld, met meer dan 73 gewelddadige doden per dag (zie supra) en bijna 27.000 doden gedurende het jaar 2017 (zie supra en stuk 3). Venezuela heeft zo het hoogste aantal moorden in Latijns-Amerika en het Caribisch gebied, en overtreft op dat gebied dus El Salvador. De tegenpartij kent echter momenteel de subsidiaire beschermingsstatus aan de Salvadoranen juist vanwege de veiligheidssituatie in hun land (die nu dus minder ernstig is dan de veiligheidssituatie in Venezuela). Geen enkel van deze constataties wordt in vraag gesteld in de nieuwe COI-Focus die neergelegd wordt door de verwerende partij. Integendeel, de COI Focus van april 2019, die een actualisatie van de veiligheidssituatie inhoudt (en niet de socio-economische situatie), bevestigt de bevindingen die eerder werden gemaakt omtrent het gewelddadig klimaat in Venezuela.

Zij besluit haar betoog inzake artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet als volgt. « Men blijft in het ongewisse hoe verwerende partij nog kan volhouden dat er geen sprake is van gewapend conflict in Venezuela in de zin van artikel 48/4, §2 c), terwijl er veelvuldige bronnen het tegendeel aanvoeren: Zo verklaart een artikel van nrc.nl van 28 juni 2017 dat: De politieke crisis in Venezuela is dinsdagavond op gewelddadige wijze verder geëscaleerd. Vanuit een gekaapte politie-helikopter werden onder meer granaten gegooid op het Hooggerechtshof, een belangrijke steunpilaar van het socialistische regime van président Nicolás Maduro. Ook het ministerie van Binnenlandse Zaken en Justitie zou onder vuur zijn genomen. Maduro verscheen hierna op de staatstelevisie en %inspeelde op een gewapend conflict. Hij sprak van een „terroristische aanval» en een „staatsgreep". De président zei de „volledige strijdkrachten te hebben geactiveerd om de vrede te bewaren". (...) Het incident met de helikopter en de uitspraken van de président zijn tekenend voor de toenemende escalatie in Venezuela. Maandagavond werden tientallen winkels geplunderd in de stad Maracay, op zo'n anderhalf uur van de hoofdstad Caracas. Eerder op de dag dreigde Maduro al tijdens een optreden voor aanhangers dat als de bloedige protesten tegen zijn regering — die bijna drie maanden geleden uitbraken en aan ruim tachtig mensen het leven kostten — niet stoppen, hij genoodzaakt is naar de wapens te grijpen (<https://www.nrc.nl/nieuws/72017/06/28/trashed-2-5-2-al-564801>). Een ander artikel beschrijft een vorm van willekeurig geweld in de zin dat: Guaido heeft inmiddels herhaaldelijk de militairen opgeroepen zich achter hem te scharen, en stelde een amnestiewet in voor militairen die geweld tegen de bevolking hebben gebruikt, om meer soldaten over te halen zijn kant te kiezen. (<https://www.nrc.nl/nieuws/72017/06/28/trashed-2-5-2-al-564801>).

decorrespondent.nl/9174/waarom-de-crisis-in-venezuela-nederland-en-de-rest- van-de-wereld-aangaat/4151331005910-e0ef3 fde) Venezuela raakt steeds verder verstrikt in diepe crisis. Het kwam zelfs tot een gewelddadige confrontatie aan de grens dit weekend. In buurland Colombia wordt op dit moment zelfs gesproken over wel of niet militair ingrijpen in het land. <https://eenvandaag.avrotros.nl/item/venezuela-steeds-verder-verstrikt-in-crisis/> Hulporganisaties en de oppositie verzamelen hulpgoederen bij Cucuta aan de Colombiaanse grens, maar ook deze grensovergang heeft *président Maduro* afgesloten. Het afgelopen weekend ging het hier helemaal mis toen Venezolaanse demonstranten probeerden om de hulpgoederen alsnog te bereiken. Met het ingrijpen van de veiligheidstroepen van *Nicolas Maduro* liep het uit tot een veldslag Correspondent Nina Jurna is in Cucuta en merkt dat de situatie daar nog zeer altijd gespannen is. "Dit komt vooral omdat er naar schatting 2000 tot 3000 Vene^olanen hier nu vastzitten. Zij willen doorgaan met de strijd. <https://eenvandaag.avrotros.nl/item/venezuela-steeds-verder-verstrikt-in-crisis>. Heel wat analisten waarschuwen eveneens voor de risico's die verbonden zijn aan een buitenlandse militaire interventie. 'Dergelijke *démarché* zou Venezuela in een decennialang intern gewapend conflict kunnen storten. Een interventie zou niet alleen tot flink wat bloedvergieten leiden, er is ook een fiks prijskaartje aan verbonden. Bovendien lijkt een bezetting op middellange of lange termijn zich dan op te dringen om groepen opstandelingen het hoofd te bieden', zei Geoff Ramsey, expert Venezuela bij het Washington Office on Latin America, in een gesprek met de Britse krant *The Guardian*. Zeker omdat er in Venezuela honderdduizenden niet-militairen gewapend rondlopen. Zij zijn vaak lid van milities die het regime van *Maduro* steunen. Maar ook leden van de linkse Colombiaanse guerillabeweging ELN hebben zich de afgelopen jaren in het olierijke land verschanst. (<https://www.tiid.be/politiek-economie/internationaal/latiins-amerika/vefle2olaanse-oppositieleider-zinspeelt-op-militaire-interventie/10101496.html>) ».

Verzoekster stelt dat op basis van deze elementen dan ook aan Venezolanen de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

In een derde en laatste onderdeel stelt verzoekster dat "Gezien bovenstaande elementen, acht verzoekster dat het CGVS haar asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Zij acht dan ook dat haar dossier, indien Uw raad dit nodig acht, teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verdere analyse. Verder acht verzoekster dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, haar dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft, onder meer wat betreft de veiligheids-, politieke, socio-economische en voedselcrisis in Venezuela en, in concreto, haar mogelijkheden van terugkeer in haar land van herkomst ook dat de beslissing om haar al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen genomen moet worden op basis van actuele informatie en niet op basis van een rapport daterende van april 2018." Zij stelt dat de beslissing moet gebaseerd zijn op actuele informatie en niet op een rapport van 2018 en besluit dat "Hoe dan ook acht verzoekster dat de COI-Focus waarop de beslissing zich baseert, een andere situatie weergeeft dan de bestreden beslissing zelf en dat deze beslissing dus slecht gemotiveerd is (zie supra). In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS".

Verzoekster vraagt in hoofddorde een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet; in ondergeschikte orde verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging te bevelen van de beslissing van het GGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoekster.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt geen stukken toe aan het verzoekschrift.

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin zij haar angst voor Venezuela uiteenzet en ook documenten in het Spaans toevoegt met betrekking tot de medische problemen van haar vader.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 10 februari 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende elementen ter kennis worden gebracht: “*COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 April 2019 en “*COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019: internetlink waaruit volgens verwerende partij blijkt dat er actueel geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep.

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘Kwalificatie richtlijn’) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak “*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*” heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster is getuige van Jehova en kreeg in 2015 een visum om in Frankrijk te gaan studeren dat geldig was tot 28 november 2016. Zij kan evenwel in die periode geen buitenlandse deviezen wisselen in Venezuela en moest daarvoor naar de Dominicaanse Republiek reizen. Enkele dagen voor haar tweede vertrek uit Venezuela op 29 april 2016 vergat zij haar telefoon, waarop belangrijke documenten in verband met haar reis waren opgeslagen, in een taxi. Zij kon met behulp van haar vader en een vriend de naam van de taxichauffeur achterhalen. Toen haar vader de taxichauffeur uiteindelijk contacteerde via het taxibedrijf dreigde hij ermee verzoekster te ontvoeren indien zij zou aandringen om de telefoon terug te krijgen of een klacht tegen hem zou indienen. Haar vriend kwam te weten dat de taxichauffeur banden zou hebben met de colectivo's. Ook verzoeksters stiefmoeder werd het slachtoffer van geweld en verzoekster leefde continu in angst, onder meer om ontvoerd te worden. Verzoekster, die slechts één nier heeft, vreest ook het gebrek aan medische verzorging in Venezuela.

2.4.3. De Raad stelt vast dat wat haar gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie betreft, verzoekster zich beroept op het feit dat zij door een taxichauffeur zou zijn bedreigd die volgens het verzoekschrift een potentieel lid is van een gewapende groep, de colectivo's; het feit dat haar burens werden overvallen, de algemene onveiligheid in Venezuela en de angst die zij in het algemeen heeft met betrekking tot de situatie in Venezuela en de gedachte om naar Venezuela terug te keren. Ook in haar brief die zij ter terechtzitting neerlegt verwijst zij naar haar *“psychologische angst”* om naar daar terug te keren omwille van de criminaliteit die heerst in haar land. Verder verwijst verzoekster naar haar gezondheidsproblemen omwille van haar constante angst en niet als basis van haar asielaanvraag, dat haar stiefmoeder sinds het persoonlijk onderhoud bij het CGVS is overleden omwille van de zeer algemene situatie in Venezuela en ter terechtzitting op het feit dat ook haar vader, voor wie zij zorgt, geen toegang kreeg tot medische zorg en om die reden een verzoek om internationale bescherming indiende in België, wat volgens verzoekster een illustratie is van het gebrek aan gezondheidszorg in Venezuela. Daar waar de Raad kan aannemen dat verzoekster een subjectieve vrees heeft om terug te keren naar Venezuela stelt de Raad evenwel vast dat het uiten van een subjectieve vrees niet volstaat om als vluchteling te worden erkend, maar dat dergelijke subjectieve vrees ook moet geobjectiveerd worden en betrekking hebben op vervolgingsfeiten die verband houden met de criteria in de vluchtelingendefinitie.

In casu slaagt verzoekster hier niet in naar het oordeel van de Raad. Wat betreft de bedreigingen door de taxichauffeur, de inbraak in haar appartement en het geweld dat haar burens en stiefmoeder ondervonden in Venezuela, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat, wat betreft de bedreigingen waarvan zij zelf het slachtoffer werd, het om feiten van gemeenrechtelijke aard gaat die geen verband houden met de vluchtelingendefinitie. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bedreigingen van de taxichauffeur nog steeds actueel zouden zijn, nu ze zijn geuit naar aanleiding van het vergeten van een GSM in een taxi in april 2016. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat zij anno 2020 nog steeds zou bedreigd worden omwille van dit incident. Voor haar bewering dat de taxichauffeur lid was van de colectivo's brengt verzoekster ook geen enkel begin van bewijs bij en zij maakt ook niet aannemelijk dat zij omwille van dit incident en omwille van het feit dat de colectivo's gesteund en gefinancierd worden door het regime van Maduro, persoonlijk zou gevisieerd worden door datzelfde regime in geval van terugkeer. Voor zover verzoekster opmerkt dat het weinig zin zou hebben gehad een klacht neer te leggen omwille van de genoemde feiten, gezien de huidige situatie in Venezuela en de corruptie bij de politie, kan hieruit evenwel geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid, nu de feiten waarvan verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag zoals hoger opgemerkt.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster verklaart dat zij altijd al de intentie had om Venezuela te verlaten en in Frankrijk te gaan studeren om zichzelf *“emotioneel, educationeel en professioneel te verbeteren”* (gehoorverslag CGVS, p. 14), waaruit blijkt dat het gebrek aan toekomstperspectieven voor verzoekster een minstens even belangrijke factor was voor haar om Venezuela te verlaten als de problemen met de taxichauffeur bij wie zij haar telefoon had laten liggen. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat verzoekster zelf verklaarde dat zij initieel niet de intentie had om asiel aan te vragen en dat de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekster verstrekt, merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas als dusdanig niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing. Waar zij stelt dat slechts 5 rechtstreekse vragen worden gesteld over het incident met de taxichauffeur in het gehoorverslag van het CGVS, merkt de Raad op dat tijdens het persoonlijk

onderhoud werd ingegaan op de details van haar relaas over haar problemen met taxichauffeur en de daaropvolgende gebeurtenissen, zodat hieruit niet kan geconcludeerd worden, zoals verzoekster beweert in het verzoekschrift dat het GGVS niet heeft voldaan aan zijn onderzoeksplicht en haar vrees ten aanzien van de colectivo's niet ernstig heeft onderzocht.

Voor zover zij zich beroept op de algemene onveiligheid in Venezuela stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het citeren van algemene landenrapporten, een aantal voorbeelden van algemene geweldsdelicten die voorkomen in Venezuela en het uiten van angstgevoelens, zonder dat zij concrete elementen aangeeft die op haar persoonlijk betrekking hebben en dus geen individuele en gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie aannemelijk maakt.

Voor zover verzoekster aanvoert dat verwerende partij de religie van verzoekster niet in aanmerking neemt en dat zij *“als getuige van Jehova het risico [loopt] ondergeschikt te worden aan een groter gevaar”* stelt de Raad vast dat zij noch in de vragenlijst CGVS, noch tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart vervolging te vrezen omwille van haar religie. Verder stelt de Raad vast dat zij ook in het verzoekschrift dit element niet verder ontwikkelt behalve het vermelden van een aantal internetlinks naar video's zonder te verduidelijken op welke manier deze video's betrekking hebben op haar vrees voor vervolging. De Raad stelt vast dat de in het verzoekschrift vermelde internetlinks niet actief zijn en dus niet kunnen geverifieerd worden en wijst er bovendien op dat het louter verwijzen naar algemene landeninformatie zonder dit te betrekken op de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster niet volstaat om een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie aannemelijk te maken.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36), Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (*ibid.*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is.

Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster zich baseert op de door haar aangebrachte elementen inzake haar vrees voor vervolging omwille de bedreigingen door de taxichauffeur om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hoger gemaakte vaststellingen in punt 2.4.3. van dit arrest en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van deze feiten die zich afgespeeld hebben in 2016 anno 2020 gevisieerd zou zijn door de autoriteiten in Venezuela.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene sociale en economische situatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt zij in essentie, met verwijzing naar de hoger geciteerde bronnen in punt 2.1. van dit arrest, dat de “bovenstaande informatie uit bronnen die zonder uitzondering wijzen op een dramatische situatie in het land van herkomst”, dat “de bestreden beslissing absoluut niet in overeenstemming is met de COI Focus – Venezuela – Situation sécuritaire” van 20 april 2018”, dat “uit het rapport dat de tegenpartij zelf neerlegt blijkt dus duidelijk dat de socio-economische en voedselcrisis in Venezuela heel zorgwekkend is” en dat “de huidige situatie het gevolg [is] van het handelen en de nalatigheid van de Venezolaanse overheid” en dat “UNHCR zelf acht dat de Venezolanen een beschermingsstatus behoeven (zie *supra*)

onder meer onder de internationale mensenrechtenwetgeving waarvan artikel 48/4 § 2, b) een omschrijving is in de Belgische wetgeving". Verder stelt verzoekster dat de nieuwe versie van de COI Focus slechts een update bevat van bepaalde aspecten van de situatie in Venezuela en dat voor deze aspecten die niet behandeld worden in de nieuwe COI Focus, de beslissing dus nog steeds gebaseerd is op de informatie in de vorige COI Focus, i.e. de informatie op basis waarvan de vernietigde beslissing van de commissaris-generaal van 23 oktober 2018 met betrekking tot verzoekster gebaseerd was.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* Voor zover verzoekster naar haar medische problemen verwijst als reden waarom zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, dient zij zich te richten tot de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en wijst de Raad er op dat tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter openstaat. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat zij op individuele en gerichte wijze medische verzorging werd ontzegd. Ook uit de documenten neergelegd door verzoekster ter terechtzitting met betrekking tot de medische problematiek van haar vader die zich inmiddels in België bevindt, blijkt dit niet. Waar verzoekster ter terechtzitting mondeling toelicht dat de neergelegde documenten aantonen dat haar vader geen toegang had tot de nodige medische zorgen in Venezuela, stelt de Raad ten eerste vast dat de kopieën van de in het Spaans opgestelde medische attesten hem niet in staat stellen dit te verifiëren en anderzijds dat deze documenten enkel betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de vader van verzoekster. Voor zover verzoekster verklaart dat zij voor haar vader zorgt in België gezien zijn slechte gezondheidstoestand en hij van haar afhankelijk is, stelt de Raad vast dat dit geen nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster aantoonst en dat dit element hoe dan ook in het kader van de hogergenoemde procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beoordeeld worden.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *"slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling"*. De commissaris-generaal stelt dat dit *"in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken."*

In het licht van hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn in wezen overeenkomt met artikel 3 van het EVRM en bij de uitlegging van dit artikel rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM'), herinnert de Raad vooreerst aan de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, par. 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM, *J.K. e.a. v. Sweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. V. The United Kingdom*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Sweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. France*, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Russia*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italy* [GC], nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkey*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkey*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. the United Kingdom*, 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 283; EHRM, nr. 60367/10, *S.H.H. v. the United Kingdom*, 29 januari 2013, nr. 60367/10, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Voor zover verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op de COI Focus van april 2018 en daarom de socio-economische omstandigheden nog steeds moeten beoordeeld worden op basis van deze COI Focus, stelt de Raad vast dat de landeninformatie bijgebracht door het CGVS in het administratief dossier verschillende rapporten en artikelen bevat die dateren van na de COI Focus van april 2018 en na het vernietigingsarrest van de Raad die een beeld vormen van de socio-economische situatie in Venezuela, zoals acaps, "*Venezuela. Situational update and 2019 outlook*", Briefing note – 28 March 2019"; en Reuters, "*Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*", March 11, 2019. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zelf geen recentere landeninformatie bijbrengt die aantoont dat de situatie in Venezuela dramatisch verslechterd is in vergelijking met de situatie zoals die blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier. Voor zover verzoekster aanvoert dat de verwerende partij een beoordeling maakt van de socio-economische omstandigheden die niet stroken met de landeninformatie die zij zelf aanbrengt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op basis van de hoger geciteerde rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens stelt dat het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus niet rechtvaardigt, maar dat verzoekster moet aantonen dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal ter zake een zekere appreciatiebevoegdheid heeft en dat, waar de Raad met verzoekster vaststelt dat de diepe crisis in Venezuela mede het gevolg is van het wanbeheer van de Venezolaanse economie en de activiteiten van de Venezolaanse regering, uit de

beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat elke Venezolaan in geval van terugkeer per definitie in een situatie van extreme armoede zal belanden, zodat een individuele beoordeling zich opdringt.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonbaar is dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in een dergelijke situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela. Zo verklaart verzoekster dat zij een bachelor heeft behaald en als gebarentaal-tolk in de Centrale Universiteit heeft gewerkt. Verder heeft ze gewerkt in een telecommunicatiebedrijf en een bedrijf dat internet en telefoondiensten verleent (gehoorverslag CGVS, p. 13). Zij verklaart verder dat zij een tijd alleen heeft gewoond in Venezuela en toen zelf de huur betaalde en ook de huur van haar vader (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat zij voordien in een huis woonde dat eigendom was van haar stiefmoeder (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder verklaart zij tussen april 2016 en september 2017 in de Dominicaanse Republiek te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). De Raad stelt vast dat wat haar familiale situatie betreft, haar vader ondertussen in België verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat haar stiefmoeder ondertussen overleden is (aanvullende nota verzoekster), en dat zij volgens haar verklaringen ter zitting van de Raad verder nog een broer en neven in Venezuela heeft waarmee ze evenwel weinig contact heeft (zie ook gehoorverslag CGVS, p. 9), maar dat zij haar familie desalniettemin geld opstuurt vanuit België (zie aanvullende nota verzoekster). Hieruit blijkt dat verzoekster een hogere opleiding heeft genoten en een lange werkervaring heeft en een familiaal netwerk heeft waarop zij zou kunnen terugvallen indien nodig.

Hoewel, zoals vermeld, de Raad erkent dat de economische situatie bijzonder benard en precair is, toont verzoekster niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in de onmogelijkheid zal zijn om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden*

aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

2.5.4. Voor zover verzoekster argumenteert dat de bestreden beslissing zich niet baseert op de meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden in Venezuela, ondanks het vernietigingsarrest van de Raad, stelt de Raad het volgende vast. De bestreden beslissing verwijst naar de *“COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire”* van 4 april 2019 terwijl de aanvullende nota van verwerende partij een internetlink bevat naar de recentere *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, waarin de recente ontwikkelingen in Venezuela worden toegelicht, in het bijzonder de poging tot staatsgreep die op 30 april 2019 plaatsvond; de politieke consequenties van het mislukken van deze staatsgreep voor de oppositiebeweging rond Juan Guaidó en voor het regime van president Nicolás Maduro en een overzicht van de recent gepubliceerde informatie omtrent de doelwitten van de mensenrechtenschendingen die in Venezuela plaatsvinden, wordt opgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift geen recentere bronnen bijbrengt met betrekking tot de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in Venezuela en grotendeels zich baseert op de informatie aangereikt door het CGVS in de bestreden beslissing en de aanvullende nota en op andere bronnen die dateren van 2018 of vroeger (zie punt 2.1. van dit arrest). Verzoekster toont niet aan dat de door het CGVS gebruikte en geüpdatete informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie niet langer accuraat zou zijn.

De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle

dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET